

Un rellotge d'or

Nau llibres – 1995

Nel·lo era un xiquet que feia denteta a tots els companys de classe, sabeu? Sempre hi portava les coses més boniques. Per això, el Carles agafà el rellotge d'or del seu avi i el duqué a l'escola. Però després de l'entrenament de futbol, el rellotge d'or desaparegué...

L'àngel Propulsat i el dimoni Emplomat

Bromera – 1997

L'àngel i el dimoni han vingut a passar una temporada a la Terra per encàrrec dels seus respectius capitans, però prompte s'adonaran que molts humans no es creuen la seua existència. Si sempre havies pensat que els àngels eren bons i els dimonis roïns, ja pots canviar el xip.

El rei Panxut redola i el rei Primal s'envola

Bromera – 1992

¡Quins dos reis més estrafalaris! Panxut i Primal tenen seriosos problemes a causa del seu físic. Però tots dos estan disposats a superar qualsevol dificultat.

Les lletres fan fugina

Bromera – 1995

A Adel no li agrada llegir. El seu mestre diu que necessita contes adequats. Per això, Adel i son pare visiten la llibreria del senyor Espigot que els ofereix el sorprenent *Llibre de les lletres saltadores*...

Temps de conquesta

Enric Lluch – Bromera – 2007

El 5 de setembre de 1229 una flota de més de 150 vaixells dirigida per Jaume I salpa cap a les Mallorques amb l'objectiu de conquerir-les. El 31 de desembre cau finalment la capital. La ciutat és saquejada i la majoria dels habitants moren o es converteixen en esclaus...

BIBLIOTECA ALCÀSSER BIBALIBER 03/08

ENRIC LLUCH

Enric Lluch i Girbés va nèixer a Algemesí, comarca de la Ribera Alta, l'1 de gener de 1949.

És llicenciat en Història, i encara que es va dedicar un temps a la investigació dins de la seua especialitat, finalment es va decantar cap a la literatura infantil i juvenil. Actualment, compagina el seu treball com a professor, amb la seua passió per l'escriptura.

Cap a 1978 publicà *Contes de la Ribera* i, posteriorment, *Maite Sendra* i *Més contes de la Ribera*. Però, com que va continuar amb les seues investigacions de caràcter més erudit, no és fins a 1990 quan reprèn la narrativa infantil i juvenil amb títols com *Potosnàguel* o *Pallorfeta*.

Ha rebut nombrosos premis, entre els quals destaquen: En 1992, el Premi Samaruc, atorgat per l'Associació de Bibliotecaris Valencians amb el llibre *El rei Panxut redola i el rei Primal s'envola*. En 1996, Premi Ciutat d'Alzira-Vicent Silvestre de narrativa infantil amb el llibre *L'àngel propulsat i el dimoni emplomat*, i al mateix any va obtenir el Premi Joan Amades per *Contes de les coses que pengen del cel*. En 1998 tornà a guanyar el Premi Samaruc, en aquesta ocasió amb el seu llibre *Eugeni, un geni amb mal geni*. Dos anys més tard rep el Premi a la Creació Literària en la modalitat de Narrativa Infantil dels Premis Crítica, pel seu llibre *En quin cap cap?*, i torna a repetir premi en 2002 amb la seua obra *Si la gran deesa ho vol*. En 2006 guanya el Premi Enric Valor de narrativa juvenil amb el llibre *La germanor del camí*, i en 2007 obté el Premi Far de Cullera de narrativa històrica juvenil amb *Temps de conquesta*.

Reconegut i prestigiós escriptor, ha publicat més de seixanta títols i moltes de les seues obres han estat traduïdes a totes les llengües de l'estat i han sigut transcrits al sistema Braille.

Utilice la Biblioteca. Si no encuentra lo que busca procuraremos servirselo. Hay servicio gratuito de internet.

BIBLIOGRAFÍA

LITERATURA INFANTIL:

- *Potosnàguel*. Barcelona: Bruño, 1991.
- *Pallorfeta*. Saragossa: Edelvives, 1991.
- *El gegant alborí*. Barcelona: RTVE – Toray, 1992.
- *El rei Panxut redola i el rei Primal s'envola*. Alzira: Bromera, 1992.
- *El faraó Totun-Às*. Barcelona: Bruño, 1993.
- *Neu i gossos... Quin embolic!*. Alzira: Bromera, 1994.
- *Les lletres fan fugina*. Alzira: Bromera, 1995.
- *Mismís i Trisparís*. Saragossa: Edelvives, 1995.
- *Contes de les coses que pengen del cel*. Benifaió de la Vallidigna: la Xara, 1996.
- *L'inventor xaveta*. Picanya: Ed. del Bullent, 1996.
- *L'àngel propulsat i el dimoni emplomat*. Alzira: Bromera, 1997.
- *Marta la curiosa*. Saragossa: Edelvives, 1997.
- *L'equip dels rosegons*. Barcelona: Bruño, 1997.
- *Eugeni, un geni amb mal geni*. Barcelona: Edebé, 1997.
- *Xalop, bori-bori i el lladre butxacotes*. Barcelona: Edebé, 1998.
- *Contes arran de terra*. Barcelona: Teide, 1999.
- *El marqués del Potet*. Alcoi: Marfil, 1999.
- *En quin cap cap?*. Picanya: Ed. del Bullent, 1999.
- *Pometa dolça*. Alzira: Bromera, 1999.

LITERATURA JUVENIL:

- *Un rellotge d'or*. València: Nau Llibres, 1995.
- *El regne de tentipotenti*. Picanya: Ed. del Bullent, 1996.
- *Jo... i les circumstàncies*. Alzira: Bromera, 2002.
- *L'enigma dels templers*. València: Edelvives, 2002.
- *Si la gran deessa ho vol*. Alzira: Bromera, 2003.
- *El llibre dels desheretats*. València: Brosquil Edicions, 2002.
- *Per què, Sara*. València: Tabarca Llibres, 2007.
- *La germanor del camí*. Picanya: Ed. del Bullent, 2007.

LLIBRES DE L'AUTOR A LA BIBLIOTECA:

El regne de Tentipotenti

Edicions del Bullent – 1996

Un home alt i prim que tenia veu de canó digué l'altre dia mentre bufava una tassa de café: "Això de les eleccions no val per a res de res". Una dona baixeta que rossegava una ensaimada donà tres cabotades com dient: "Sí, sí. És veritat" Clar que l'home alt i prim i la dona de l'ensaimada creien això perquè desconeixien el que passà al poble de Senill ...

Contes de les coses que pengen del cel

La Xara – 1996

Les estrelles, el sol, la lluna, els núvols i les altres coses que pengen del cel, xarren pels colzes i senten des del fons de l'ànima. Almenys, això és el que pensa i creu el grill Cric-cric Borràs.

L'inventor Xaveta

Edicions del Bullent – 1995

Les llepolies més sucenyas i els caramels més dolços del món sencer els ha fabricat l'inventor Xaveta. Aquest home coneix un fum de fórmules. Però Xaveta no sempre ha inventat coses dolces i bones...

Marta la curiosa

Edelvives – 1997

¿Saps que a les casotes velles viuen llibres amb barba que parlen i tot? ¿Veritat que ningú no t'ho havia dit mai? La Marta tampoc no creia en aquestes coses, fins que un dia la seua curiositat la va portar a descobrir...

Xalop, Bori-Bori i el lladre Butxacotes

Edebé-Marjal – 1998

El rei Bori-Bori, preocupat pel seu fill Bertomeu, que té engines, abandona la batalla contra el seu etern enemic, el rei Xalop. També aquest decideix tornar al seu palau per veure la seua filla Casimira. Tanmateix, pel camí, un lladre els pren la corona, la capa, l'espasa i el cavall...

TEMPS DE CONQUESTA

“L’endemà mateix d’haver parlat amb el Jaume, el duc de Cardona vingué al lloc on estava amb Orriols i uns quants peons més.

-Serás un dels ferrers del rei –em digué-, però no t’emportaràs la meua mula.

I no m’explicà res més. Així que vaig carregar a l’esquena les alforges amb els estris i em vaig encaminar cap al turó perquè creia que el rei hauria manat muntar les seues tendes en aquell indret. Però, abans d’arribar, un peó que duia una barba espessa es creuà en el meu camí.

- Ets el nou ferrer? –preguntà.

Quan li vaig contestar que sí, em féu una senyal amb el dit perquè l’acompanyara i, com que les alforges em pesaven molt i a penes podia seguir els seus passos, es girà i bramà:

- Mou-te de pressa!

Vam pujar una lloma i, des de dalt, vaig veure el rebombori de gent que hi havia enfront de nosaltres; però, no hi vaig advertir cap tenda muntada i allò podia significar que tota aquella gent acabava d’arribar o marxava.

- Mou-te de pressa! El rei no espera!

I baixàrem per l’altre costat de la lloma quasi corrents.

A penes arribarem on hi havia la gent, el peó m’acompanyà a la vora d’una barrancada menuda on hi havia tres homes i tres mules carregades. Sense perdre punt, es dirigí a una d’aquestes persones.

- Aquest és el nou ferrer. Veges que fas d’ell.

I tot seguit se n’anà.

Aquells tres homes eren ferrers del rei. Al més important li deien Peña i tenia un geni tan agre que, sovint, maleïa i insultava qualsevol que es pasara per davant. Als altres dos es deien Bocanegra i Torró. Aquest no podia parlar perquè no tenia llengua.”

(Pàgines 76-77. Bromera, 2007)

UN RELLOTGE D’OR

“Cric, amb la cara encesa, marxà corrent a cal verdulaire. Vint passes rere d’ell, Nel·lo Pomar ventava potades a les pedres que s’hi trobava pel camí.

El Carles es torcà la suor amb les mànegues de la camisa, agafà la bossa d’esport de terra i, de seguida, es regirà les butxaques.

- ¡Ui!

Obrí la bossa i l’escarbà d’un costat i de l’altre. Mirà a terra. Es rascà el camal. Es tornà a regirar les butxaques.

- ¡El rellotge!

La Montse se’l quedà mirant amb la boca oberta.

- ¿Quin rellotge?

- ¡M’han furtat el rellotge!

- ¿El d’or?

- ¡Sí! – afermà el Carles amb veu de canari espantat.

Al camp de futbol no hi restava més que l’home del cigar llarg.

- ¡Mare meua!

Durant una bona estona, el Carles i la Montse miraren per tot arreu: rere de la porteria, a un costat i a l’altre dels bancs de fusta, davall d’una pedrota rodona que subjectava la xarxa de la porteria... ¡Res!

- ¡Me l’han furtat!

La Montse s’apropà decidida a l’home del cigar:

- ¿Vosté ha vist un rellotge d’or per terra?

L’home remogué el cap, llençà enlaire una bocanada de fum i contestà de mala gana:

- No.

Camí de tornada, el Carles duia el morro estovat i no badà boca. La Montse, al seu costat, el mirava de tant en tant, però, tampoc en digué ni pum.”

(Pàgines 31-33. Nau Llibres, 1995)

LES LLETRES FAN FUGINA

“Són les deu de la nit. El pare es regira al sofà i, sense perdre d’ull la pel·lícula, remuga:

- ¡Vinga, Adel! Al llit, que ja són les deu ben toques...

El xiquet es raspalla les dents. Després, fa un bes a la mare, un altre al pare i se’n va a l’habitació.

- ¡Ostres!

El llibre de les lletres saltadores està obert de bat a bat damunt del llit...

¡Ei! Al costat del llibre es veu una lletra A majúscula més negra que el carbó:

- ¡Vinga, va! Les minúscules, que es moguen...

- ¡Caram! ¡La lletra A majúscula parla!

L’Adel recula un poc i es refrega els ulls. Ara, la lletra s’infla com una pilota i diu:

- Home, home, home... Ací tenim l’Adel.

- ¿Qui ets tu? – quequeja el xiquet.

La lletrotta A majúscula camina, com si res, per damunt del llit.

- ¿Ets babau o què? – contesta a la fi -. ¿No ho veus? Sóc una lletra...

El xiquet s’estira la mànega del pijama.

- Això ja ho sé. Però, ¿què fas?

- He eixit del llibre – contesta la lletra.

L’Adel tanca els ulls i, de sobte, sent una picor que arranca del bescoll i es perd garres avall.

- ¿I per què te n’has eixit?

Ara la lletra A majúscula seu al coixí.

- ¡Home! ¡Vaja pregunta! Me n’he eixit perquè allí dins no faig res de res... Ni jo, ni les altres lletres... En aquesta casa no llegeix ningú...”

(Pàgines 20-22. Bromera, 1995)

L’ÀNGEL PROPULSAT I EL DIMONI EMPLOMAT

“- ¿On vas tan de matí? – badallà el capità dels àngels.

Aleshores, Propulsat tragué la llibreteta i llegí d’una tacada tot el que s’hi havia apuntat. En resum:

1. Que a la ciutat tothom anava amb l’all al cul.
2. Que la gent era bastant maleducada i mala pota.
3. Que els preus estaven pels núvols.
4. Que els entrepans eren cars i tenien poc de companatge.
5. Que hi havia gent que tenia cotxes grans i motos noves i anaven fent-se el macarró.
6. Que també hi havia molta gent pobra que tenia més fam que les rates, dormia davall dels ponts i no podia pegar ni una cabotada durant tota la santa nit.

Oi, oi, oi! Capitàngel saltà del llit i digué amb veu de tro:

- De segur que hi ha pel terme alguna catèrvola de dimonis... Tota la culpa del que passa a la ciutat la tenen ells perquè tempten les persones perquè siguin malànimes, dolentes, malvades, descastades i malèvoles.

Propulsat es rascà el bescoll i afegí entre dents:

- Parlant de dimonis, senyor Capitàngel: hi ha un dimoniet que m’ha seguit i s’ha copiat en una pedra plana el que jo escrivia a la llibreta.

Oi, oi, oi! Capitàngel inflà els ulls, s’arrancà una ploma de les més lluentes i afirmà molt seriós:

- D’avui no passa que tinga unes quantes parauletes amb aquests dimonis endimoniats.”

(Pàgines 36-37. Bromera, 1997)